

Sygn. akt XVI GC 454/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVI Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący : SSO Tomasz Szanciło

Protokolant : Karolina Gierdal

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko W. D.

o zapłatę kwoty 77.655,51 zł

I. Utrzymuje w mocy nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział (...) z dnia 25 marca 2013 r., wydany w postępowaniu nakazowym w sprawie XVI GNc 1248/12, co do kwoty 70.768,67 zł (siedemdziesiąt tysięcy siedemset sześćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 3.598,50 zł (trzy tysiące pięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwoty 2.959,20 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

II. W pozostałym zakresie nakaz zapłaty z punktu I uchyla i powództwo oddala.

SSO T. Szanciło

Sygn. akt XVI GC 454/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28.12.2012 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej: (...)) wniósł o zasądzenie od pozwanego W. D. kwoty 77.655,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28.08.2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 20.08.2008 r. (...) zawarł z K. S. umowę leasingu dotyczącą ciągnika siodłowego, zaś na podstawie umowy z dnia 21.06.2010 r. w prawa i obowiązki leasingobiorecy wynikające ze wcześniejszej umowy wszedł pozwany, który jako zabezpieczenie roszczeń powoda wystawił weksel własny niepełny z klauzulą „bez protestu”. Początkowo W. D. uiszczał należności wynikające z umowy, jednak później zaprzestał ich płacenia. W wyniku tego powód wypełnił weksel na kwotę dochodzoną pozwem, na którą składają się kwoty wynikające z faktur VAT i not odsetkowych.

W dniu 25.03.2013 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, sprostowany postanowieniem z dnia 16.05.2014 r.

W zarzutach od powyższego nakazu zapłaty pozwany W. D. wniósł o jego uchylenie, oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podniósł, że powód udzielił pełnomocnictwa łącznego trzem radcom prawnym, a z pełnomocnictwa nie wskazano, że każdy z pełnomocników może reprezentować mocodawcę oddzielnie. Skoro pozew został podpisany przez jednego z nich, po stronie powoda mamy do czynienia z brakiem legitymacji procesowej. Powód, pomimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu, nie udowodnił wysokości dochodzonej kwoty. Co prawda przedstawił faktury i noty odsetkowe, ale brak jest dokumentów, na podstawie których faktury zostały wystawione, tj. polis ubezpieczeniowych i potwierdzeń dokonania zapłaty podatku. W odniesieniu do not odsetkowych brak jest potwierdzeń dokonania wpłat przez pozwanego, od których odsetki były liczone.

W odpowiedzi na zarzuty powód podniósł, że złożył weksel, a więc nie musiał wysokości i rodzaju należności objętych tym wekslem. Brak legitymacji nie pozostaje w związku z prawidłowym umocowaniem pełnomocnika strony. Pełnomocnictwo nie zostało udzielone łącznie, ale każdemu z pełnomocników oddzielnie. Załączone do pozwu faktury i inne dokumenty księgowe dowodzą wysokości oraz rodzaju należności powoda wobec pozwanego. Fakt ubezpieczenia pojazdu potwierdzają polisy, zaś uiszczenia podatku od środków transportu dokumenty podatkowe. Pozwany nie zaprzeczył, że część rat leasingowych uiszczył po terminie płatności, nie twierdził, że odsetki zostały wyliczone nieprawidłowo. Noty odsetkowe wskazują, jakich należności dotyczą. Pozwany nie kwestionował dokumentów wystawionych przez powoda ani ich nie odesłał.

Na rozprawie w dniu 16.05.2014 r. strona powodowa podniosła, że nie wie, z jakich tytułów zostały wystawione faktury nr (...). Po numeracji faktur wnioskuje, że jest to część odsetkowa rat leasingowych miesięcznych, nie wie, za jakie okresy. Nie są to odsetki za opóźnienie w płatnościach innych faktur.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 20.08.2008 r. pomiędzy (...), jako leasingodawcą (dalej: LD), a K. S., jako leasingobiorcą (dalej: LB), doszło do zawarcia umowy leasingu nr (...), przedmiotem której był ciągnik siodłowy marki (...) rok produkcji (...). Wysokość rat leasingowych była zmienna, w zależności numeru raty (§ 2.6). Zgodnie z postanowieniami ogólnych warunków umowy leasingu (dalej: OWUL) okres leasingu rozpoczynał się z chwilą odbioru przez LB przedmiotu leasingu (dalej: PL) i kończył się miał w dniu wymagalności ostatniej raty leasingowej (pkt 2.1). LB był zobowiązany do zapłaty miesięcznych rat leasingowych w wysokości i terminach uzgodnionych w umowie (pkt 3.2). LD mógł odpowiednio podwyższyć lub obniżyć miesięczne raty leasingowe w razie zaistnienia po zawarciu umowy: zmiany średniej ważonej stawki 1-miesięcznego (...) za dany miesiąc kalendarzowy, zmiany wysokości podatku VAT, zmiany ceny rynkowej PL w okresie między zawarciem umowy a jego wydaniem LB (pkt 3.3). LB zobowiązał się do pokrycia wszelkich kosztów pozostających w bezpośrednim lub pośrednim związku z zawartą umową, ze szczególnym uwzględnieniem ubezpieczenia przedmiotu leasingu i podatku od środków transportu. Opłaty i świadczenia tego typu stanowiły element opłaty leasingowej, a ich fakturowanie podlegało stawce podatku VAT przewidzianej dla umów leasingu (22%). Miesięczne raty i inne opłaty leasingowe były należne także wówczas, gdy PL nie mógł być używany z przyczyn, za które LD nie odpowiadał (pkt 3.4). LD miał dokonywać na swoją rzecz ubezpieczenia PL w zakresie (...) za cały okres leasingu i obciążać miał LB wynikłymi z tego tytułu kosztami, w tym także kosztem finansowania ubezpieczeń (pkt 6.1) – (umowa z OWUL k. 12-13, 197-200).

W dniu 21.06.2010 r., w wyniku trójstronnej umowy zawartej pomiędzy (...), K. S. i W. D., ten ostatni wszedł, za zgodą LD, w wymagalne i niewymagalne prawa i obowiązki przysługujące LB i ciążące na nim. Na zabezpieczenie roszczeń (...) W. D. wystawił trzy weksle in blanco opatrzone klauzulą bez protestu, które mogły być wypełnione zgodnie z deklaracją wekslową – w celu dochodzenia roszczeń wynikających z umowy leasingu. Zgodnie z deklaracją wekslową LD miał prawo wypełnić ten weksel na sumę odpowiadającą sumie zaległych miesięcznych rat leasingowych i innych opłat obciążających LB, odsetek za czas opóźnienia oraz kwoty odszkodowania i kosztów, które były wymagalne zarówno w okresie umowy, jak i po jej rozwiązaniu i wygaśnięciu (umowa, deklaracja wekslowa k. 13v-14, 16, 201-204).

W toku trwania umowy (...) wystawił na rzecz W. D. m.in. następujące faktury VAT (faktury k. 16v-21, 205-214):

- nr (...) w dniu 10.08.2011 r. na kwotę 2.667,02 euro – jako opłatę leasingową (kapitał i odsetki),
- nr (...) w dniu 12.09.2011 r. na kwotę 2.667,02 euro – jako opłatę leasingową (kapitał i odsetki),
- nr (...) w dniu 10.10.2011 r. na kwotę 2.667,02 euro – jako opłatę leasingową (kapitał i odsetki),
- nr (...) w dniu 10.11.2011 r. na kwotę 2.662,91 euro – jako opłatę leasingową (kapitał i odsetki),
- nr (...) w dniu 22.12.2011 r. na kwotę 1.107,15 euro – jako opłatę leasingową (kapitał i odsetki),
- nr (...) w dniu 10.01.2012 r. na kwotę 1.101,07 euro – jako opłatę leasingową (kapitał i odsetki),
- nr (...) w dniu 10.02.2012 r. na kwotę 1.094,37 euro – jako opłatę leasingową (kapitał i odsetki),
- nr (...) w dniu 29.06.2012 r. na kwotę 326,33 euro – jako opłatę leasingową (odsetki),
- nr (...) w dniu 10.07.2012 r. na kwotę 77,07 euro – jako opłatę leasingową (odsetki),
- nr (...) w dniu 10.08.2012 r. na kwotę 74,54 euro – jako opłatę leasingową (odsetki).

(...) obciążył W. D. również opłatami z tytułu ubezpieczenia i podatku od środków transportu, wystawiając następujące faktury VAT (faktury k. 21v-22, 24-25, 215-217, 221, 224-225):

- nr (...) w dniu 22.09.2011 r. na kwotę 1.024,33 zł – z tytułu podatku od środków transportu,
- nr (...) w dniu 10.10.2011 r. na kwotę 8.607,54 zł – z tytułu ubezpieczenia,
- nr (...) w dniu 10.01.2012 r. na kwotę 2.136,51 zł – z tytułu ubezpieczenia,
- nr (...) w dniu 14.02.2012 r. na kwotę 1.136,52 zł – z tytułu podatku od środków transportu,
- nr (...) w dniu 29.06.2012 r. na kwotę 2.136,51 zł – z tytułu ubezpieczenia,
- nr (...) w dniu 10.07.2012 r. na kwotę 2.136,51 zł – z tytułu ubezpieczenia.

Składka ubezpieczenia samochodu za okres 13.10.2011 r. – 12.10.2012 r. wyniosła łącznie 10.518,00 zł, a miała być płatna w czterech ratach: pierwsza w kwocie 6.375,00 zł, zaś trzy kolejne w kwotach po 1.381,00 zł (certyfikat k. 258). Podatek od środków transportu za ten samochód w 2011 r. wyniósł 1.615,59 zł, zaś w 2012 r. – 1.798,00 zł (deklaracje z załącznikami k. 259-270).

Ponadto W. D. nie uiszczał terminowo należności, w wyniku czego (...) wystawił noty odsetkowe (noty k. 22v-23v, 25v-26, 218-220, 222-223):

- nr (...) z dnia 5.10.2011 r. na kwotę 161,70 zł (w zakresie umowy nr (...)),
- nr (...) z dnia 21.12.2011 r. na kwotę 53,93 zł (w zakresie umowy nr (...)).

Ponieważ W. D. nie zapłacił powyższych kwot, (...) wypełnił weksel na łączną kwotę 77.655,51 zł (weksel k. 15). W związku z tym, że pomimo wezwania do wykupu weksla (wezwanie k. 27-28) W. D. nie uiszczył tej kwoty, (...) wystąpił z niniejszym pozwem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych odpisów dokumentów. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów, zaś Sąd również nie miał wątpliwości, co do ich wartości dowodowej, stąd były one przydatne dla ustalenia stanu faktycznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Nakaz zapłaty podlegał utrzymaniu w mocy w przeważającej części.

Roszczenie (...) w stosunku do W. D. oparte było na wekslu in blanco wystawionym przez pozwanego na zabezpieczenie jego zobowiązań wynikających z umowy leasingu nr (...) łączącej strony, w wyniku wstąpienia przez pozwanego w prawa i obowiązki pierwotnego LB – na podstawie umowy z dnia 21.06.2010 r.

Wbrew „wątpliwościom” strony pozwanej, powodowi przysługiwał przymiot czynnej legitymacji procesowej w niniejszej sprawie, jako że bez znaczenia dla legitymacji procesowej pozostaje kwestia umocowania pełnomocnika procesowego. Niemniej wskazać należy, że powód udzielił pełnomocnictwa radcom prawnym: M. W., M. P. i A. K.. Nie sposób uznać, gdyż nie wynika to z jego treści, aby było to pełnomocnictwo łączne, a więc aby dla ważności i skuteczności czynności procesowych podejmowanych przez stronę niezbędne było łączne współdziałanie wszystkich pełnomocników. Strona jest uprawniona do ustanowienia w jednym dokumencie więcej niż jednego pełnomocnika i jeżeli nie zostanie zaznaczone, że konieczne jest współdziałanie pełnomocników, mamy do czynienia z tyłoma stosunkami pełnomocnictwa, ilu jest pełnomocników. Innymi słowy, każdy z pełnomocników może działać oddzielnie od pozostałych. Z takim pełnomocnictwem mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie, a więc nie było konieczne współdziałanie wszystkich wskazanych w dokumencie pełnomocnictwa osób.

Odnosząc się do meritum trzeba wskazać, że rozpoznając zarzuty od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla, Sąd może uwzględnić stosunek podstawowy, nie ma jednak obowiązku działać w tym zakresie z urzędu (wyrok SN z dnia 24.10.2000 r., VCKN 136/00, OSNC 2001, nr 6, poz. 89). W przypadku tego typu weksli, które nie były przedmiotem dalszego obrotu przy użyciu indosu wekslowego, dłużnicy mogą podnieść wszelkie zarzuty, jakie przysługują im na podstawie przepisów prawa cywilnego z tytułu stosunku prawnego będącego podstawą wystawienia i wręczenia weksla (por. M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz, Warszawa 2003, s. 261). Zatem kwestia możliwości rozpoznawania zarzutów ze stosunku podstawowego w przypadku weksla in blanco nie budzi wątpliwości

Należy jednak podkreślić, że występujący z powództwem o zapłatę opartym na twierdzeniu, że dochodzone roszczenie przysługuje mu jako remitentowi weksla własnego wystawionego przez pozwanego, powinien przedłożyć weksel, który to poświadcza. Pozwany natomiast może bronić się w takim przypadku twierdzeniem, że dołączony do pozwu weksel nie jest w istocie wekslem własnym, albo wywodząc, że jakkolwiek załączony dokument jest wekslem własnym, to jednak stwierdzone nim roszczenie nie powstało na skutek pewnych okoliczności np. nieposiadania przez pozwanego zdolności do czynności prawnych, sprzeczności jego oświadczenia skierowanego na zaciągnięcie zobowiązania wekslowego z ustawą, uzupełnienia przez powoda otrzymanego weksla in blanco niezgodnie z udzielonym mu upoważnieniem, czyli zgłosić tzw. zarzuty tamujące, bądź podnosząc, że stwierdzone wekslem roszczenie, choć powstało, to już wygasło np. wskutek zapłaty niepołączonej ze zwrotem weksla, czyli zgłosić tzw. zarzuty niweczące (wyrok SN z dnia 18.11.1999 r., I CKN 215/98, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 128).

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że weksel własny załączony do pozwu, wystawiony przez pozwanego W. D., posiada wszystkie elementy określone w art. 101 ustawy z dnia 28.04.1936 r. – Prawo wekslowe (Dz.U. nr 37, poz. 282 ze zm.), jest zatem ważny. Zobowiązanie wekslowe powstaje już w momencie podpisania weksla i niejako „odrywa się” od podstawy zobowiązania. Istotne jest więc, czy istnieje dokument, który stanowi weksel. Cechą weksla in blanco jest zabezpieczenie roszczeń wierzyciela, jednak nie powoduje wygaśnięcia, nieważności czy nieistnienia zobowiązania wekslowego okoliczność, że wierzyciel wypełniłby np. inny weksel tego samego wystawcy będący w jego posiadaniu. Abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego przesądza o tym, że istotne jest, czy faktycznie takie zobowiązanie istnieje, a obronie pozwanego służą zarzuty, o jakich mowa była powyżej. Zobowiązanie wekslowe powstaje z chwilą

wystawienia (podpisania) weksla, a nie z chwilą jego uzupełnienia. Suma wekslowa, na którą ma być uzupełniony weksel in blanco, powinna odpowiadać kwocie zadłużenia wystawcy weksla istniejącego w dniu uzupełnienia.

Tak więc niezasadny był zarzut pozwanego, że powód nie wykazał wysokości dochodzonej kwoty, gdyż – jak wynika z powyższych rozważań – to na pozwanym spoczywał obowiązek wykazania, że kwota objęta przedmiotowym wekslem nie była zasadna. Tymczasem pozwany nie przedstawił żadnego dowodu świadczącego przede wszystkim o tym, że dokonał płatności kwot dochodzonych pozwem, tym bardziej, że w odniesieniu do niemal wszystkich kwot zostały wykazane przez powoda tytuły ich płatności. Natomiast zarzut pozwanego można rozumieć jako niezgodność wypełnienia weksla zgodnie z deklaracją wekslową, która uprawniała LD do wypełnienia weksla na wszystkie kwoty wynikające z umowy leasingu, w tym raty leasingowe, opłaty i odsetki.

Przede wszystkim chodziło raty leasingowe, płatność których jest jednym z podstawowych obowiązków LB – zarówno zgodnie z postanowieniami umowy leasingu, jak i art. 709¹ k.c. Jak bowiem stanowi ten przepis, przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Skoro strony łączyła tego typu umowa, to pozwany jako LB powinien wywiązać się ze wszystkich płatności z niej wynikających, zgodnych z przepisami prawa, a więc w szczególności płatności rat leasingowych, stanowiących essentialia negotii takiej umowy.

W niniejszej sprawie chodziło o raty nr (...), co wynikało z treści § 2.1 OWUL, § 2.3 i § 2.6 umowy oraz daty umowy i daty, w jakiej pojazd miał być wydany. Kwoty wskazane w fakturach VAT dotyczących rat leasingowych były nawet niższe niż określone w umowie, gdyż LD mógł odpowiednio podwyższyć lub obniżyć miesięczne raty leasingowe w razie zaistnienia po zawarciu umowy określonych okoliczności (§ 3.3 OWUL). Tych rat dotyczyły – w kolejności – następujące faktury VAT:

- nr (...) na kwotę 2.667,02 euro, tj. 8.884,88 zł,
- nr (...) na kwotę 2.667,02 euro, tj. 11.505,26 zł,
- nr (...) na kwotę 2.667,02 euro, tj. 11.675,94 zł,
- nr (...) na kwotę 2.662,91 euro, tj. 11.652,10 zł,
- nr (...) na kwotę 1.107,15 euro, tj. 5.003,76 zł,
- nr (...) na kwotę 1.101,07 euro, tj. 4.944,03 zł,
- nr (...) na kwotę 1.094,37 euro, tj. 4.571,07 zł.

Łącznie była to kwota 58.237,04 zł.

Każda z faktur zawierała wszystkie dane niezbędne do identyfikacji, a także kwotę i kurs przeliczenia. Pozwany ani kwot tych nie kwestionował, ani nie przedstawił dowodu ich zapłaty. Należy wysnuć wniosek, że gdyby pozwany uregulował te zobowiązania z tytułu rat leasingowych, to niewątpliwie przedstawiłby dowody zapłaty. Uwzględniając zarówno postanowienia Kodeksu cywilnego, jak i postanowienia umowy leasingu, kwota 58.237,04 zł była powodowi należna.

Jednocześnie powód wystawił na rzecz pozwanego trzy faktury, w których – jako tytuł należności – wskazano „Opłata leasingowa – odsetki”:

- nr (...) na kwotę 326,33 euro, tj. 1.395,39 zł,

- nr (...) na kwotę 77,07 euro, tj. 326,78 zł,

- nr (...) na kwotę 74,54 euro, tj. 302,75 zł.

Łącznie była to kwota 2.024,92 zł.

Jak wskazała na rozprawie w dniu 16.05.2014 r. strona powodowa, nie wie, z jakich tytułów zostały wystawione te faktury, a jedynie po numeracji faktur wnioskuje, że jest to część odsetkowa rat leasingowych miesięcznych, chociaż nie wie, za jakie okresy.

Aby można było mówić o obowiązku zapłaty przez dłużnika, musi być w sposób dokładny określone zobowiązanie i musi mieć ono podstawy zarówno prawne, jak i faktyczne. Innymi słowy, gdyby powód przedstawił czego dotyczyły powyższe kwoty, a co nie wynika z tych faktur, to pozwany miałby obowiązek wykazania, że dokonał płatności za nie lub że roszczenie z tego tytułu nie istnieje z jakichś innych przyczyn. Sama strona powodowa nie była jednak w stanie wskazać, z jakich tytułów te faktury zostały wystawione. Jedynie w formie przypuszczenia wносиła, że chodzi o części odsetkowe rat leasingowych, ale nawet zakładając teoretycznie, że faktycznie faktury te dotyczyły takich należności, to nie zostało nawet wskazane, jakich okresów miałyby to dotyczyć. Brak więc było możliwości weryfikacji tych kwot, a więc czy w tym zakresie weksel został wypełniony we właściwy sposób. Zatem żądanie pozwu w tym zakresie nie było zasadne.

(...) wystawił na rzecz W. D. dwie noty odsetkowe:

- nr (...) na kwotę 161,70 zł (w zakresie umowy nr (...)),

- nr (...) na kwotę 53,93 zł (w zakresie umowy nr (...)).

Jak wynika z tych not odsetkowych, pierwsza nota dotyczyła nieterminowej płatności raty leasingowej w kwocie 2.165,30 euro, na którą wystawiona została faktura VAT nr (...), i ubezpieczenia w kwocie 2.022,12 zł, na które została wystawiona faktura VAT nr (...), zaś druga nota – raty leasingowej w kwocie 2.046,36 euro, na którą wystawiona została faktura VAT nr (...). Jak wskazano, pozwany nie wykazał, aby uiścił te kwoty w terminie. To pozwany powinien przedstawić dowody spełnienia świadczenia i w jakich datach. Zatem powodowi należna była kwota 215,63 zł.

Zgodnie z postanowieniami OWUL, LB zobowiązał się do pokrycia wszelkich kosztów pozostających w bezpośrednim lub pośrednim związku z zawartą umową, ze szczególnym uwzględnieniem ubezpieczenia przedmiotu leasingu i podatku od środków transportu. Opłaty i świadczenia tego typu stanowiły element opłaty leasingowej, a ich fakturowanie podlegać miało stawce podatku VAT przewidzianej dla umów leasingu (22%) – (pkt 3.4). LD miał dokonywać na swoją rzecz ubezpieczenia PL w zakresie (...) za cały okres leasingu i obciążyć miał LB wynikłymi z tego tytułu kosztami, w tym także kosztem finansowania ubezpieczeń (pkt 6.1).

Zatem na pozwanym spoczywał obowiązek zapłaty zarówno ubezpieczenia, jak i podatku od środków transportu. Jednak w tym zakresie roszczenie nie było zasadne w całości.

Ubezpieczenia dotyczyły cztery faktury:

- nr (...) na kwotę 8.607,54 zł.

- nr (...) na kwotę 2.136,51 zł,

- nr (...) na kwotę 2.136,51 zł,

- nr (...) na kwotę 2.136,51 zł.

Natomiast podatku od środków transportu dotyczyły dwie faktury:

- nr (...) na kwotę 1.024,33 zł,

- nr (...) na kwotę 1.136,52 zł.

W odniesieniu do ubezpieczenia powód przedstawił polisę (certyfikat), dotyczącą ubezpieczenia (...), z której wynikało, że składka ubezpieczenia samochodu za okres 13.10.2011 r. – 12.10.2012 r. wyniosła łącznie 10.518,00 zł, a miała być płatna w czterech ratach: pierwsza w kwocie 6.375,00 zł, zaś trzy kolejne w kwotach po 1.381,00 zł (k. 258). Tymczasem powód obciążył pozwanego kwotą 15.017,07 zł brutto, po doliczeniu podatku VAT. Kwota netto (bez podatku VAT) z faktur wyniosła 12.209,00 zł, a więc i tak więcej niż składka ubezpieczeniowa, gdyż każda rata z faktury była wyższa niż rata składki. Takie działanie nie znajduje uzasadnienia: ani co do zawyżenia składki, ani co do obciążenia pozwanego podatkiem VAT. Nie można uznać, aby zgodne z istotą umowy leasingu było doliczanie przez LD kwoty podatku VAT do kwot, jakie miał ponosić LB z tytułu ubezpieczenia pojazdu. Doliczenie takiego podatku powodowało, że ta kwota stanowiła świadczenie sprzeczne ze stosunkiem leasingowym, a postanowienie umowne w tym przedmiocie należało uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.) i dobrymi obyczajami kupieckimi. Nakładało bowiem na pozwanego obowiązek zapłaty kwot, do uiszczenia których nie był zobowiązany powód, który, refakturując te koszty na pozwanego, uzyskiwał świadczenie niemające podstaw faktycznych i prawnych. Zachwiana więc została tu równowaga kontraktowa. Zasadna tu więc była kwota 10.518,00 zł, jako że to na pozwanym spoczywał obowiązek zapłaty ubezpieczenia.

W odniesieniu do podatku od środków transportu, to dotyczyły go dwie faktury załączone do pozwu:

- nr (...) na kwotę 1.024,33 zł,

- nr (...) na kwotę 1.136,52 zł.

Zastosowanie znajdowały tu powyższe wywody dotyczące doliczania podatku VAT przy ubezpieczeniu. Zatem nie można było uwzględnić kwot powiększonych o taki podatek. Jak wynika z przedłożonych dokumentów, podatek za ten samochód w 2011 r. wyniósł 1.615,59 zł, zaś w 2012 r. – 1.798,00 zł (k. 259-270). W związku z tym powodowi należały się kwoty netto z faktur, tj. 832,79 zł (za 2011 r.) i 924,00 zł (za 2012 r.), a więc łącznie kwota 1.756,79 zł.

Trzeba zwrócić uwagę, że w odniesieniu do tych dwóch roszczeń mieliśmy do czynienia z dwoma odrębnymi stosunkami prawnymi: pomiędzy powodem a ubezpieczycielem i gminą oraz pomiędzy powodem a pozwanym. Pozwany był zobowiązany do zapłaty tych kwot i powód mógł dochodzić roszczeń z tych tytułów na podstawie umowy leasingu, podczas gdy powód był niezależnie od tego stosunku kontraktowego z W. D. zobowiązany w stosunku do ubezpieczyciela (na podstawie umowy) i gminy (na podstawie ustawy).

Reasumując, powodowi należały się następujące kwoty:

- 58.237,04 zł – z tytułu rat leasingowych,

- 215,63 zł – z tytułu nieterminowych płatności,

- 10.518,00 zł – z tytułu ubezpieczenia,

- 1.756,79 zł – z tytułu podatku od środków transportu.

Kwoty te zostały przez powoda udowodnione, a pozwany nie przedstawił żadnego dowodu ich zapłaty. Zatem żądanie pozwu było zasadne w zakresie łącznie kwoty 70.727,46 zł. W konsekwencji, przedmiotowy nakaz zapłaty należało utrzymać w zakresie tej kwoty, zaś uchyleniu w pozostałym zakresie, a więc należało orzec jak w punkcie I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo pomiędzy stronami. Na koszty stron składały się: opłata od pozwu uiszczona przez powoda (971,00 zł), opłata od zarzutów uiszczona przez pozwanego (2.913,00 zł), wynagrodzenie pełnomocników stron w wysokości ustalonej zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490), oraz opłaty skarbowe od dokumentów pełnomocnictw (po 17,00 zł). Ponieważ powód wygrał w 91,1%, zaś pozwany w 8,9%, w takim też stosunku zostały rozdzielone pomiędzy stronami koszty procesu. W wyniku tego nakaz zapłaty w zakresie kosztów podlegał utrzymaniu w części uwzględniającej koszty obydwu stron i stopień wygrania przez nie niniejszej sprawy.